

Maminka má svátek –

můžeme darovat mamince zápich.

Potřebujeme špejle, barevné papíry, nůžky, lepidlo, pastelky nebo fixy a izolepu.

Hádanky malé i milé

KDO JE TO?

Vaří, pere, žehlí, šije,
koupe děti, hrnky myje,
odpovídá na otázky,
dává pusy z velké lásky.

Kdo je to?

Maminka

POZNÁTE HO?

Řídí auto, kdeco spraví.
Co ho baví? Fotbal, zprávy.
Když se vrací po práci,
je pro každou legraci.

Kdo je to?

Tatínek

Pohádka pro maminky

Kdysi dávno žila za sedmero horami a sedmero řekami jedna maminka. Byla teprve v očekávání, dlouho miminko chtěla a připravovala se na ně. Když se pak dozvěděla, že je těhotná, měla obrovskou radost, ale v tu ránu se na ni něco přilepilo. Byla to taková šedivá chlupatá koule. Byl to strach. Ne že by maminka nikdy předtím strach nepoznala. Už několikrát se s ním v životě potkala, třeba když musela v noci přes les, tam se často schovával, ale byl to jiný strach. Byl menší, světlejší, a když na něj třeba na mýtince posvítíl měsíc, tak zase zmizel. Nikdy nevydržel dlouho. Tenhle nový strach byl tmavší, větší a nešel sundat. Pověsil se na krk, tlačil na prsou a svíral žaludek. Byl to strach o její dítě: aby neudělala chybu a neublížila tak svému miminku. Najednou taková odpovědnost. „Co když něco zkazím, teď už bych následky nenesla sama, ale poškodila bych i svoje miminko, které za nic nemůže,“ říkala si pořád v duchu maminka a snažila se dělat všechno pro to, aby byla správná máma.

„Musím se toho co nejvíce dozvědět od svých kamarádek, které už děti mají. Ty už určitě vědí, co je pro děti nejlepší, mají vlastní zkušenost,“ rozhodla se maminka a pokaždé, když nějakou kamarádku potkala, tak se jí začala vyptávat. Ale co kamarádka, to jiný názor a zkušenost. Všechny kamarádky měly najednou spoustu příběhů ze života a od svých kamarádek, které ukazovaly, co všechno se může stát, kolik existuje problémů a nemocí. A co teprve, když se dostaly k porodu. Každá měla za krkem svůj vlastní strach. Po vyslechnutí všech těch příběhů se maminka nemohla zbavit dojmu, že porodit a vychovat zdravé dítě je skoro nemožné. „Jak se v tom mám vyznat?“ ptala se maminka sama sebe. Svět byl pro ni najednou plný nebezpečí, zákazů a příkazů, co musí bezpodmínečně dělat, jinak to bude špatně. Po každém takovém rozhovoru se jí ta šedivá chlupatá koule na krku jen natrásala a rostla a rostla.

Po nějaké době už mamince začala docházet energie. Všechno, co dříve měla ráda, už přestala dělat, protože nevěděla, jestli je to správně, nebo ne. A aby neudělala chybu, tak toho raději moc nedělala a jen si přála být dokonalou mámou. Myslela na to intenzivně každý večer před spaním, tak intenzivně, že vlastně skoro nemohla spát.

Jednou, když už ležela večer v posteli a ne a ne usnout, tak se před ní zjevil anděl. Zářil nad ní ve tmě a zeptal se jí: „Opravdu chceš být dokonalá máma?“ „Ano, ano, chci,“ vyhrkla maminka. „Dobře, splním ti tvé přání. Až do prvních narozenin tvého miminka ti budu pomáhat a budeš dokonalou matkou, přesně tak, jak si přeješ,“ řekl anděl, kývnul hlavou a zmizel. Maminka se trochu divila, ale za chvíli ji přemohla únava a usnula. Když se ráno probudila, bylo všechno jinak, strach zmizel a na co maminka pomyslela, to se jí dařilo.

Začalo to porodem, který proběhl úplně hladce, a mamince se narodila krásná holčička Adélka. Maminka měla vždycky spoustu sil, aby se mohla malé Adélce věnovat. Byla pořád u ní, hrála si s ní. Když malá usnula, maminka vždycky stihla poklidit celý dům, aby nikde nebylo ani smítko a Adélka měla všude čisto. Maminka nikdy neměla špatnou náladu a nebyla unavená, takže se jen celé dny smála. A tak ubíhal čas a Adélka rostla a rostla, až jí byl rok.

Večer před oslavou Adélčiných narozenin maminka už ležela, když tu se před ní znovu zjevil anděl. „Rok se s rokem sešel a já splnil svůj slib. Jaké je to být dokonalou mámou?“ zeptal se jí. „Báječné, nikdy jsem nic nezkazila. Adélka vždycky dostala, co chtěla, nikdy nepoznala, co to je být sama. Vždycky dostala jídlo, na které měla zrovna chuť, a přitom zdravé, ani neví, jak nezdravé věci vypadají. Nezná nepořádek nebo to, abych na ni křičela nebo byla nepříjemná.“ Ale jak tak před andělem mluvila o tom, co všechno se jí díky vlastní dokonalosti povedlo, začala si uvědomovat, že vlastně mluví o tom, co všechno Adélka nepoznala. Dříve si myslela, že jsou to špatné věci, ale najednou jí docházelo, že budou Adélce chybět, že je k životu potřebuje. „Nikdy nemusela o nic usilovat, protože všechno dostala a hned. Nezná odmítnutí, protože jsem na ni vždycky měla tolik času, kolik chtěla, a vždycky, co chtěla, to i dostala. Nezná samotu, protože jsem jí byla vždycky nablízku. Neví, co je to, když se jí něco nedaří, protože jsem jí vždycky pomohla. Nikdy neviděla, jak vypadá zlost a naštvaní,“ běželo mamince hlavou. Andílek se usmál a zeptal se: „Vidím, že jsi pochopila. Chceš být i další rok dokonalá máma?“ „Už tomu rozumím,“ řekla maminka. „Už nechci být takhle dokonalá máma, už jsem Adélku za ten rok o dost ošidila. Místo abych ji na život připravovala, tak jsem se ji snažila před světem chránit. To by si pak neuměla poradit sama mezi kamarády ve školce, škole a v životě,“ řekla maminka. „A kdo jsi ty, že nám tak pomáháš?“ ještě se zeptala. „Jsem Adélky strážný anděl a starám se o to, aby vždycky dostala to, co dostat má. Proto jsem za tebou přišel. Nemusíš se o ni bát. Cokoliv se jí stane, je pro její dobro, je pod mojí ochranou. Vidíš sama, že některé věci, které vypadají jako dobré, se ukážou jako škodlivé, a věci, které odsuzujeme nebo se jich bojíme, nám naopak pomáhají. Adélka přišla sem na svět, aby ho poznala se vším všudy,“ řekl anděl, usmál se a zmizel.

Maminka ještě chvíli koukala do míst, kde viděla anděla, když v ten okamžik se jí za krkem objevil zase ten starý známý strach. „Už jsem tě dlouho neviděla. Kde jsi celou dobu byl?“ zeptala se ho maminka. Strach sebou úplně škubnul. To se mu ještě nikdy předtím nestalo, aby si s ním někdo povídal. Každý proti němu bojoval a měl z něho strach a to mu dodávalo sílu, ale tenhle přátelský tón mu nedělal dobře. „Co když ze mně už nebude mít strach? Z čeho budu žít?“ pomyslel si strach a začal se o sebe trochu bát, až se z toho o kousek smrsknul. Toho si maminka všimla. „Ty se zmenšuješ! Od té doby, co jsem pochopila, že když budu nedokonalá a svá, tak to bude lepší a dokonalejší, už nemám strach,“ řekla. To už bylo i na strach moc, a tak se rychle pustil a zmizel. Sice i potom se vždycky snažil připlížit, když maminka nedávala pozor, ale hned, jak zjistila, že tam zase je, začala si s ním povídat. Začala ho brát jako kamaráda, protože vlastně díky němu si poprvé zavolala anděla a poznala, jak to s tou dokonalostí vlastně je. A tak to bylo pokaždé, když se strach znovu objevil. Maminka si s ním povíдалa, a když si nevěděla rady, poprosila anděla. Anděl jí pak vždycky i řekl, co Adélka právě potřebuje a co má ráda.

A tak zazvonil zvonec a pohádka je konec. Kdo ví, jestli tam maminkám ty chlupaté příšerky neposílají sami andělé, aby se s nimi začaly maminky bavit.

Více zde: <https://zoewaco.webnode.cz/news/pohadka-pro-maminky/>